

Sygn. akt VII Ka 795/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: sekr. sądowy Małgorzata Serafińska

przy udziale oskarżycieli publicznych: Prokuratora del. do Prokuratury Okręgowej Aliny Biegajło-Niklewskiej i funkcjonariusza (...) w O. Pawła Chabki

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2018 r.

sprawy **M. K. (1)**, ur. (...) w J., syna A. i M. z domu O.

oskarżonego z art. 107§1 kks w zw. z art. 9§3 kks, art. 110a§1 kks w zw. z art. 9§3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt VII K 689/17

I zmienia zaskarżony wyrok jedynie w ten sposób, że w zakresie rozstrzygnięcia z pkt V sentencji wysokość opłaty za I instancję ustala na 800 (osiemset) zł i w pozostałej części utrzymuje go w mocy,

II zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 800 (osiemset) zł za II instancję.

Sygn. akt VII Ka 795/18

UZSADNIENIE

M. K. (1) został oskarżony o to, że:

I będąc Prezesem Zarządu tj osobą odpowiedzialną za sprawy gospodarcze i (...) spółki (...) sp .zoo z siedzibą w J. poprzez swoje działanie polegające na wydzierżawieniu lokalu oznaczonego jako H. (...): przy ul. (...) w O. następnie wstawieniu i uruchomieniu automatów do gier o nazwie (...) o nr (...), E. (...) F. o nr(...) (...), E. H. F. o nr (...) 6600, E. H. F. o nr (...) (...), E. H. F. o nr (...) (...), B. H. o nr (...), E. H. F. o nr (...) (...), H. S. o nr (...) i H. F. o nr (...) w dniu 30 marca 2016r. urządził w w.w lokalu na przedmiotowych automatach gry losowe bez wymaganego zezwolenia w miejscu do tego nie przeznaczonym, naruszając dyspozycję określoną w art. 6 ust.1 art. 14 ust. 1 oraz w art. 23 a ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U z 2015r. oz. 612ze zm.)

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107§ 1 kks w zw z art. 9 §3 kks.,

II będąc Prezesem Zarządu tj osobą odpowiedzialną za sprawy gospodarcze i (...) spółki (...) sp .zoo z siedzibą w J. w dniu 30 marca 2016r. lokalu oznaczonym jako (...) przy ul. (...) w O. prowadził reklamę gier na automatach wbrew przepisom art. 29 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U z 2015r. oz. 612ze zm.) poprzez umieszczenie na w witrynie przedmiotowego lokalu monitora świetlnego z napisem (...) oraz informacjami o

minimalnej stawce wysokości ostatniej wygranej ze wskazaniem daty oraz lokalu w którym padła wygrana w wyniku gry na automatach

tj o przestępstwo skarbowe określone w art. 110 a §1 kks w zw z art. 9 §3 kks.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2018 r. w sprawie VII K 689/17

I oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów i za to skazał go:

1/ za czyn z punktu I z mocy z mocy art. 107§ 1 kks w zw z art. 9§3 kks. opierając wymiar kary o art. 107§1 kks na karę 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych każda stawka,

2/ za czyn z punktu II z mocy art. 110 a §1 kks w zw z art. 9 §3 kks. opierając wymiar kary o art. 110 a §1 kks na karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych każda stawka

II na podstawie art. 39 § 1 kks i art. 85§1 i 2 kk i art. 86§ 2 kk w miejsce wymierzonych z osobna za poszczególne przestępstwa w punkcie I wyroku kar jednostkowych grzywny orzekł karę łączną 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki kwotę 100 (stu) złotych każda stawka,

III na podstawie art. 30§5 kks i art. 29ust. 1 i 2 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci automatów do gier wraz z przynależnościami : H. (...), E. H. (...) E. H. (...), E. H. (...), E. H. (...), E. H. (...), H. (...), H. (...), B. H. (...), płaskich kluczy - 9 sztuk, formularza reklamacji - 2 karty, kartki w kratkę z zapisami 2 karty, oświadczenia o wygranej - 3 karty, wydruk z Monitoringu 1 karta, Instrukcji 1 karty, zeszytu z zapiskami - 60 kart opisane w punktach 1-10, 16-21 spisu rzeczy z karty 366-367,

IV a podstawie art. 230§2 kpk zwrócił neon świetlny telewizory Technika i piloty opisane w punktach 11-15 spisu rzeczy na karcie 367.

Obrońca z wyboru oskarżonego M. K. (1) zaskarżył w całości powyższy wyrok i zarzucił mu:

I obrazę przepisu prawa materialnego poprzez naruszenie art. 107 § 1 k.k.s. polegające na nieprawidłowym rozumieniu znamienia „urządzania gier”, skutkującym przyjęciem, że właściciel automatu do gier, na którym rozgrywane są gry na automatach w rozumieniu art.2 ust. 3 u.g.h., który oddał je we władanie innemu podmiotowi, faktycznie eksploatującemu to urządzenie jest urządzającym gry hazardowe i podlega odpowiedzialności karnej za przestępstwo skarbowe stypizowane w tym przepisie, podczas gdy urządzenie gier hazardowych to, zgodnie z utrwaloną w doktrynie i orzecznictwie definicją, aktywne czynności służące zorganizowaniu w danym miejscu gier hazardowych, jak na przykład wstawienie ich do danego punktu, udostępnienie graczom do korzystania, ustalanie regulaminów gier, przystosowanie oprogramowania i eksploatacja tych urządzeń, co wyklucza możliwość przypisania oskarżonemu sprawstwa tego przestępstwa skarbowego, ponadto w dacie zarzucanego oskarżonemu czynu nie stanowiło realizacji znamion czynu zabronionego posiadanie automatu do gier, ale urządzenie i prowadzenie gier hazardowych, stąd bezpodstawnym jest uznanie przez Sąd I instancji sprawstwa i winy zarzucanego mu czynu wyłącznie na podstawie faktu, że zarządzana przez niego Spółka (...) Sp. z o.o. była właścicielem urządzeń, oddanych na podstawie umów leasingu operacyjnego do użytkowania Spółce (...) Sp. z o.o., która eksploatowała przedmiotowe automaty do gier w lokalu przy ul. (...) w O.;

II obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez błędną, niezgodną z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę dowodów, jak również nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, wskazujących na brak sprawstwa i winy M. K. (1) zarzucanych mu czynów, w szczególności:

1/ błędną interpretację treści umów leasingu operacyjnego z dnia 25.11.2015r. i z dnia 3.12.2015r. zawartych pomiędzy zarządzaną przez oskarżonego Spółką (...) Sp. z o.o. a Spółką (...) Sp. z o.o. jako świadczącej o urządzaniu przez oskarżonego gier hazardowych na wskazanych w nich automatach do gier, podczas gdy z wyżej wymienionych umów wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że oskarżony oddał przedmiotowe urządzenia do użytkowania innemu podmiotowi, więc w dacie zarzucanego mu czynu był pozbawiony władztwa nad urządzeniami, co przesądza również, że M. K. (1), po zawarciu wymienionych umów nie miał żadnego wpływu na ich rozmieszczenie i funkcjonowanie, w tym nie wstawił ani nie polecił ich wstawić do lokalu w O., jak również nie pobierał przychodów z ich eksploatacji ani nie odpowiadał za organizację przedsięwzięcia polegającego na uruchomieniu w tym lokalu gier na automatach, stąd oczywiście błędna ocena jednego z najistotniejszych dowodów zgromadzonych w sprawie doprowadziła Sąd 1 instancji do nieprawidłowego wniosku, że oskarżony jako właściciel oddanych w leasing urządzeń jest urządzającym gry hazardowe w rozumieniu art. 107 § 1 k.k.s., podczas gdy faktyczną eksploatacją urządzeń i organizacją gier zajmował się podmiot władający wymienionymi automatami na podstawie dokonanych ze spółką (...) Sp. z o.o. czynności cywilnoprawnych,

2/ błędną ocenę kluczowego dla rozstrzygnięcia sprawy dowodu z zeznań świadka I. D., poprzez niezasadne odmówienie im wiary w zakresie, w jakim podał, że Spółka (...) Sp. z o.o. podnajęła wynajęty od świadka E. Z. lokal w celu wstawienia do niego automatów i urządzania przy ich użyciu gier hazardowych ze względu na brak potwierdzenia jego zeznań w zebranych materiale dowodowym, w szczególności wobec braku umowy podnajmu, gdy tymczasem fakt nieujawnienia w aktach sprawy przedmiotowego >O dokumentu nie świadczy o tym, że faktycznie taka umowa nie została zawarta, chociażby w formie ustnego porozumienia między Spółkami, ponadto wskazane zeznania stanowią potwierdzenie wyjaśnień oskarżonego M. K. (1), jak również korespondują z zeznaniami świadka E. Z., który wskazał, że zawarta ze spółką (...) Sp. z o.o. umowa najmu przewidywała w swoich postanowieniach możliwość podnajmu lokalu przez najemcę, stąd brak jest okoliczności, ujawnionych w toku sprawy, które przeczyłyby zeznaniom tego świadka i wyjaśnieniom oskarżonego więc Sąd 1 instancji nie miał uzasadnionych powodów aby odmówić wiary tak zeznaniom I. D. jak wyjaśnieniom oskarżonego M. K. (1);

2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego w sposób niekorzystny dla oskarżonego w obliczu ujawnienia okoliczności dla niego korzystnych, skutkującego uznaniem, że M. K. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu, tj. urządzał gry na automatach, które to stwierdzenie, w kontekście całokształtu dowodów nie jest zgodne z zasadami logicznego rozumowania, ponieważ:

1/ w zakres prowadzonej przez Spółkę zarządzaną przez oskarżonego działalności, zgodnie z wpisem do KRS wchodzi przede wszystkim wynajem i obrót nieruchomościami oraz zarządzanie urządzeniami informatycznymi, która to okoliczność, nieuwzględniona przez Sąd I instancji, koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego, który wskazał, że Spółka wynajmowała lokale, podnajmowała je podmiotom trzecim, jak również oddawała w leasing urządzenia do gier, jak to miało miejsce również w niniejszej sprawie, więc oskarżony swoim działaniem, jako Prezesa Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. nie wykraczał poza zakres czynności wchodzących w zakres działalności Spółki, co winno prowadzić do przyjęcia, że to nie M. K. (1) podejmował aktywne działania służące zorganizowaniu w lokalu w O. przedsięwzięcia polegającego na urządzaniu gier na automatach, ponieważ jak wynika z akt sprawy, był jedynie właścicielem zatrzymanych urządzeń, które oddał do użytkowania innej spółce, co nie jest wystarczające do przypisania odpowiedzialności karnej za przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s.;

2/ brak jest dowodów, w tym w postaci zeznań świadków, które świadczyłyby o udziale M. K. (1) w przedsięwzięciu polegającym na urządzaniu gier hazardowych przy użyciu wskazanych automatów do gier, w szczególności z zeznań pracowników lokalu nie wynika aby oskarżony był osobą decyzyjną w jakimkolwiek zakresie dotyczącym funkcjonowania i eksploatacji oddanych w leasing urządzeń, jak też nie wynika, ażeby M. K. (1) polecał tym pracownikom obsługiwać automaty czy wypłacać wygrane klientom;

3. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez bezpodstawne przyjęcie, będące konsekwencją błędnego uznania, że M. K. (1) urządzał gry na automatach w lokalu w O., że oskarżony w przedmiotowym lokalu prowadził reklamę gier na automatach, podczas gdy żaden dowód zgromadzony w sprawie nie potwierdza takiego ustalenia Sądu, wręcz

przeciwnie, z materiału dowodowego wynika, że M. K. (1) nie władał zatrzymanymi urządzeniami w dacie czynu, ponieważ oddał je w leasing Spółce (...) Sp. z o.o., a ponadto wynajęty od świadka Z. lokal podnajął owej Spółce, więc tym bardziej nie mógł on prowadzić reklamy gier na automatach skoro nie uczestniczył w żadnym z aspektów przedsięwzięcia polegającego na zorganizowaniu gier w przedmiotowym lokalu, więc zgodnie z zasadami logicznego myślenia, reklamę tego typu gier prowadzi zazwyczaj osoba czy podmiot, który faktycznie eksploatuje urządzenie w danym punkcie, nie zaś osoba, która w dacie czynu nie miała nad nim władztwa ani nie dysponowała lokalem.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 k.p.k. skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego M. K. (1) od zarzucanego mu czynu; alternatywnie, z daleko idącej ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim znaczyć zatem należy, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie okoliczności stanu faktycznego, jak również winy oskarżonego. Wbrew twierdzeniom skarżących dokonana przez Sąd I instancji analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, odpowiadająca dyrektywom określonym w art. 4 k.p.k., a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia skutkującego uznaniem winy M. K. (1). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy aprobuje i należy jedynie zaakcentować te elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska obrońcy.

Odnosząc się do kwestii oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, stwierdzić należy, iż ustalony stan faktyczny w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości. Sąd I instancji prawidłowo, w oparciu o zebrany materiał dowodowy przedstawił na czym polegały oba zachowania, oceniając dowody w sposób zgodny z zasadami prawa procesowego. Tym samym ustalenia faktyczne w tym zakresie nie wykraczały poza ramy swobodnej oceny dowodów albowiem poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz sędziowskim przekonaniem.

Również zarzut apelacji skarżącego w zakresie rzekomego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz nieprawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, które miały mieć wpływ na treść wyroku także nie są zasadne, albowiem sam fakt, iż nie zgadza się on z oceną dokonaną przez Sąd I instancji nie oznacza, że jest ona nieprawidłowa. Analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wskazuje, że Sąd I instancji wskazał, dlaczego dał wiarę dowodom obciążającym M. K. a nie uznał za obdarzonym takim przymiotem tym wyjaśnień oskarżonego, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Zauważyć jednocześnie należy, że pomimo rozbudowania zarzutów apelacji faktycznie sprowadzają się one do rzekomo błędnego zakwestionowania przez Sąd I instancji tych wyjaśnień M. K., w których oskarżony podawał, że jedynie oddał przedmiotowe urządzenia do użytkowania innemu podmiotowi i w dacie zarzucanego mu czynu był pozbawiony władztwa nad urządzeniami, co przesądza, że po zawarciu wymienionych umów nie miał on żadnego wpływu na ich rozmieszczenie i funkcjonowanie, w tym nie wstawił ani nie polecił ich wstawić do lokalu w O., jak również nie pobierał przychodów z ich eksploatacji ani nie odpowiadał za organizację przedsięwzięcia polegającego na uruchomieniu w tym lokalu gier na automatach.

Sąd Okręgowy natomiast w pełni podziela ocenę tych wyjaśnień dokonaną przez Sąd Rejonowy. Z samych wyjaśnień M. K. wynikało, że wiedział, że w lokalu znajdowały się automaty, przy czym oskarżony utrzymywał, że nie wiedział

kto się nimi zajmował a spółka (...) nie wstawiała automatów do gier do lokalu i nie wie, kto je wstawił. Jednakże wymieniony potwierdził, iż podpisywał umowy w tym zakresie i wiedział, że będą tam stały- k.4070dw.-408.

Wobec takich twierdzeń M. K. wskazać należy, że Sąd I instancji prawidłowo zauważył, że z treści umów leasingu jednoznacznie wynika, iż właścicielem automatów była firma (...), która zapewniała w §1 iż spełniają one warunki, o których mowa w art. 2 ust. 3 -5 ustawy z 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, Co więcej, to przecież sam M. K. pisemnie domagał się ich zwrotu jako ich właścicielowi po wygaśnięciu umów leasingu. Nie może budzić wątpliwości, że przedmiotowe umowy leasingu zostały rozwiązane a własność automatów nie przeszła na firmę (...) sp. zoo. Chybione jest także powoływanie się przez oskarżonego, że lokal został oddany w dzierżawę lub najem skoro nie przedstawił on żadnych umów w tym zakresie. Natomiast z dokumentacji dostarczonej przez księgową firmy wynika, iż w okresach luty - marzec 2016r, to spółka której prezesem zarządu był oskarżony regulowała należności za najem, ogrzewania, czy monitoring.

Wskazać ponadto należy na chronologię zdarzeń w sprawie, która dodatkowo prowadzi do zakwestionowania rzetelności wersji przedstawianej przez M. K.. Mianowicie **to przecież oskarżony jako Prezes Spółki wpierv w dniu 9 listopada 2015 r. zawarł umowę najmu lokalu przy ul. (...) w O.- k.103 a następnie tj. w dniach 25 listopada i 3 grudnia 2015 r. zostały zawarte przedmiotowe umowy leasingu- k.57-65.** Wreszcie, co należy jeszcze raz wskazać, to oskarżony pisemnie domagał się ich zwrotu jako ich właścicielowi po wygaśnięciu umów leasingu.

Powyższe niewątpliwie dowodzi, że M. K. nie tylko formalnie ale i faktycznie kontrolował proces związany z eksploatacją urządzeń. Wymieniony pełnił funkcję prezesa zarządu spółki K. ” Sp. z o.o. z siedzibą w J. i siłą rzeczy posiadał wiedzę co do stanu prawnego dotyczącego automatów do gier. Oddając bowiem w leasing takiego rodzaju urządzenia zobligowany był do wyjaśnienia faktycznej możliwości ich używania zgodnie z przepisami ustawy o grach hazardowych . M. K. zatem zdawał sobie sprawę z rzeczywistego charakteru prowadzonej działalności w zakresie urządzania gier na automatach i jej sprzeczności z obowiązującym prawem, a dodatkowym potwierdzeniem tego jest trafne wskazanie przez Sąd Rejonowy, że ze strony internetowej kronosonline.pl wynika, iż firma na terenie Polski prowadziła salony rozrywkowe (...) – k.4720dw. przy czym oskarżony jako Prezes zarządu musiał posiadać w tym zakresie stosowną wiedzę.

Trafnie zatem Sąd I instancji uznał, że w ustalonym stanie faktycznym M. K. „działając co najmniej z zamiarem ewentualnym, a zatem przewidując możliwość jego popełnienia co najmniej godził się na jego popełnienie w zakresie czynu z punktu I aktu oskarżenia”. Oskarżony jako osoba prowadząca działalność gospodarczą zobligowany był do podwyższonych standardów staranności, przy czym odejmował on ryzyko gospodarcze a zarazem dążył do minimalizacji ewentualnej odpowiedzialności karnej. Ponadto w postępowaniu oskarżony nie powołał się na takie orzeczenia czy opinie prawne, które dopuszczały prowadzenie takiego rodzaju działalności. Nie ma przy tym znaczenia dla kwestii wyczerpania dyspozycji zarzucanego oskarżonemu czynu fakt, że zarzucane oskarżonemu zachowania miały miejsce przed zmianą ustawy o grach hazardowych, która weszła w życie 1 kwietnia 2017 r. albowiem w dacie przeprowadzenia eksperymentów procesowych art. 2 ustawy i grach hazardowych stanowił, iż grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych w tym komputerowych o wygrane pieniężne lub rzeczowe w których gra zawiera elementy losowości. Co równie istotne czyny zostały popełnione po dniu 3 września 2015 r., kiedy w życie weszła ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, zmieniająca brzmienie zarówno art. 6 ust. 1 jak i art. 14 ust. 1 ustawy z 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, przy czym mając na uwadze treść wyjaśnień oskarżonego brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia aby M. K. miał działać w przekonaniu, że do 1 lipca 2016 r. prowadzenie przez niego w tym zakresie działalności jest zgodne z obowiązującymi przepisami. Zauważyć także należy, że nie jest istotne to, że faktycznie M. K. nie był osobą, która grę lub zakład wzajemny „prowadziła”, czyli najczęściej wykonywała bezpośrednio czynności przy tych grach ale zawierając umowę leasingu automatów eksploatowanych w lokalu najętym przez swoją firmę, **urządzał** gry na automatach, które nie spełniały wymogów określonych przepisami ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych albowiem urządzanie gry jest pojęciem szerszym od jej „prowadzenia”.

Swoistą „konsekwencją” (wynikającą z ustalonego stanu faktycznego) przypisania M. K. popełnienie czynu z pkt I aktu oskarżenia było trafne uznanie go za winnego zachowania z punktu II aktu oskarżenia. Brak jest bowiem podstaw aby to inny i niezależny w podejmowanej działalności od oskarżonego w zakresie eksploatacji przedmiotowych urządzeń podmiot umieścił na witrynie sklepu napis świetlny (...), który prezentował również informacje o minimalnej stawce wysokości ostatniej wygranej ze wskazaniem daty oraz lokalu w którym padła wygrana w wyniku gry na automatach. Nie sposób bowiem przyjąć aby najęty przez oskarżonego lokal, w którym znajdowało się 8 urządzeń do gier o charakterze losowym miały być faktycznie „anonimowy”. Racją bowiem takiej działalności jest przyciągnięcie jak największej liczby uczestników gry a temu właśnie służy odpowiednia reklama połączona z dodatkowymi „zachęcającymi” informacjami. Z uwagi na powyższe wymieniony ponosi odpowiedzialność za takie zachowanie, które jest reklamą gier na automatach wbrew przepisom art. 29 przedmiotowej ustawy.

Jedynie dla porządku stwierdzić należy, że Sąd I instancji całkowicie prawidłowo ustalił i przyjął, że ujawnione w kontrolowanym lokalu przy ul. (...) w O. automaty do gry były urządzeniami elektronicznymi do prowadzenia gier o charakterze losowym i komercyjnym oraz, że przebieg gier był całkowicie niezależny od woli i zręczności grającego- porównaj argumentację jak na k.470-471 odw.

Wreszcie wbrew zarzutowi zawartemu w apelacji Sąd Rejonowy trafnie ocenił zeznania świadka I. D.. Analiza tej relacji wskazuje, że wymieniony faktycznie dążył do przedstawienia zachowania oskarżonego w jak najbardziej korzystnym dla niego świetle i tym tłumaczyć należy to, że twierdził on, iż to jego spółka wstawiała automaty i oskarżony nie miał mieć związków z przedmiotowym lokalem. Relacja wskazanego świadka jest całkowicie odosobniona i nie tylko nie została potwierdzona innymi dowodami ale jest sprzeczna z wnioskami płynącymi z przedstawionymi wcześniej dokumentów w zakresie umów: najmu i leasingu oraz zachowaniem M. K. żądającego zwrotu urządzeń.

Mając powyższe na uwadze zmieniono zaskarżony wyrok jedynie w ten sposób, że w zakresie rozstrzygnięcia z pkt V sentencji wysokość opłaty za I instancję ustala na 800 (osiemset) zł i w pozostałej części utrzymano go w mocy – art.437§2 kpk, art.438pkt1-3 kpk. Korekta wyroku, który był zaskarżony w całości związana była z błędnym wyliczeniem opłaty za I instancję, albowiem w myśl art.3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych stanowi ona 10 % (a nie 20 %) orzeczonej kary grzywny (80 stawek dziennych o wartości 100 zł za stawkę 8000 zł).

Uznając, że M. K. jest w stanie ponieść koszty postępowania apelacyjnego zasądono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 800 (osiemset) zł za II instancję.